

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 2.

82. ÅRGANG
24. JANUAR

1 9 7 0

VÅRE TROSFELLER
(SIDE 22—28)

VÅRE UKJENTE TROS-

VÅRE TROSFELLER er selvfølgelig blant annet de mennesker vi møter hver søndag i messen, de vi drikker kaffe med etterpå, presten, det gamle ekteparet, noen unge osv. Det kan også være personer som vi såvidt aner er katolikker, vi passerer hverandre en hverdag i vinterværet med et forsiktig nikk — (begge parter skotter tilsynelatende engstelige mot himmelen, men det er helst på grunn av faren for takras.) Ja, og så kjenner vi (av omtale nærmest) den og den som ikke praktiserer lenger — og vi krangler med en kar i vår egen menighet om en bagatell.

Men ellers? Vel, begrepet *trosfeller* er ganske omfattende og forpliktende for katolikker, noe kanskje artiklene på de neste sider kan minne oss om. Det er vel bestandig noen av våre lesere som sukker over slikt stoff og gjerne ville hatt noe mer «oppbyggelig». Dette, sier de, angår da hverken deres personlige tro eller deres søken etter Guds fred. Gjør det ikke det? Vi skal i 70-årene være Hans medarbeidere i denne verden, hans rike skal etter hvert virkeliggjøres midt i all motgangen og alle farene og all galskapen. Så utenkelig og fjernt det enn kan lyde i norsk vinterkulde.

Høres tanken for storslått ut i dette været, kan vi forsøksvis antyde det på en litt annen måte: Vi sier hver for oss, i full frihet helt alene på en måte, *ja* eller *nei* til nevnte medarbeiderskap. Ikke minst i vår isolerte av-

krok har mange av oss vært gjennom denne avgjørelsens tunge stunder og ensomhet. Men hvis vi har sagt *ja*, betyr det straks at vi er i familie med mange slags mennesker. Det er ikke alltid folk vi liker eller ville ha pleiet omgang med. Ikke alltid folk vi er enig med. Guds folk er en veldig affære det.

Av den grunn angår dette oss, ikke bare som helst velinformerte, siviliserte mennesker, men som katolske kristne. Det angår oss hva våre ukjente trosfeller er opptatt av fordi vi bekjenner at Den hellige ånd strever med hver og en av oss. Det får ikke hjelpe om det så viser seg at en del av våre trosfeller ute i den store verden «til det irriterende maser om u-landsproblemer», at andre arrangerer radikale streikeaksjoner for å skape bedre kår for medmennesker, at prester reagerer politisk — eller at vi uroes ved tanken på kinesiske trosfeller som omkommer i straffeleire og dystre fangehull. De er våre trosfeller, de tilhører samme familie, de og titusener og millioner andre i høyst forskjellige forhold. Det er ensomme prester og spredte katolikker i Norge akkurat som det er ensomme prester og isolerte troende i en fjern jungel eller i et gruvedistrikt, vi har angst for fremtiden og for vår tro, men det er en angst og en usikkerhet som kanskje tyske teologistudenter og utfattige landbruksarbeidere i Latin-Amerika deler med oss hver dag. Noen synes at deres sikre verden raser sammen, en god del dør

SØLIBATET

Det hollandske pastoralkonsil i Noordwijerhout har med overveldende flertall uttalt seg for en opphevelse av sølibatet for katolske prester, melder KNA. Før avstemningen rettet kardinal Alfrink en appell til de delegerte om å huske sitt ansvar innen verdenskirken og pastoralkonsillets rådgivende karakter.

Av de 106 stemmeberettigede stemte derefter tilsammen 90 for opphevelse av sølibatsforpliktelsen i Kirken. Seks stemte mot resolusjonen, to avholdt seg fra å stemme.

I en annen avstemning over et forslag om å anbefale at prester som vil gifte seg eller som allerede har inngått giftemål, skal få muligheter til igjen å utøve sin prestelige tjeneste var de tilsvarende stemmetall 86 og tre. Åtte avholdt seg fra å stemme.

Avstemningen kom, ifølge den tyske katolske nyhetstjenesten, etter en livlig debatt. Kardinalen hadde selv

innledet diskusjonen om sølibatet som han sa var et «stykke kirkelig tradisjon». Han minnet om pave Pauls gjentatte og inntrengende erklæringer om at sølibatet må beholdes i den katolske kirke.

(ST. OLAV vil prøve i et senere nummer å gi en mer utførlig rapport fra pastoralkonsilet i Holland. Redaksjonen vil imidlertid allerede her svare de av bladets lesere som i de siste ukene, skriftlig og muntlig, har beskyldt oss for å drive en privat kampanje mot sølibatet: Diskusjonen om dette punkt er nå så omfattende for eksempel i Europa — vi viser til erklæringen fra Holland, det nummer av det tyske nyhetsmagasinet *Der Spiegel* som kom ut 12. januar osv. — at det ville være juks av oss ikke å gjøre norske katolikker bekjent med staket. ST. OLAV har aldri med ett eneste ord selv tatt stilling for eller imot spørsmålet. Vi er, som mange andre, i høyeste grad i villrede i denne saken, og regner heller ikke med at våre personlige meningsytringer kan ha noen spesiell interesse i dette tilfellet. Bladets oppgave er her informerende, refererende, ikke noe annet.

Å. R.)

FELLER

bokstavelig av sult — den Guds fred vi søker etter må vi finne i fellesskapet.

Mange av de vi, enten vi liker det eller ikke, hører sammen med i disse årene er vel som de fleste av oss. Men noen er usedvanlig modige og utholdende. *A. R.*

I FORBINDELSE MED
BØNNEUKEN FOR
KRISTEN ENHET:

LES ARTIKKELEN OM

”ØKONOMISK
ØKUMENISME”

(SIDE 30)

LESERBREV

BJERKEBÆK

Hr. Redaktør,

Som et apropos til Christianne Undset Svarstads lille artikkel i St. Olav i nov. 1969 om Thomas' familieslott, tillater jeg meg å spørre: Hva med Bjerkebæk?

Sist sommer på gjennomreise i Lillehammer spurte jeg meg for på det lokale turistkontor om det var adgang til Bjerkebæk, og fikk da det inntrykk at det hver-

ken var ønskelig eller ønsket med besøk der. Det man, uten å være påtrengende, kunne få et glimt av var haven, Sigrid Undsets berømte have, og det var et trist gjengrodd syn.

Nu er det klart at ingen har rett til å trenge inn på en familie, på dens eendom og dens rettigheter, men likevel; Sigrid Undset, hennes forfatterskap, dette storverk i vår kultur, det er ikke familie-eie, det er folkeeie og verdenseie.

Diktningen står der og vil stå der i lange tider, men hvilken berikelse ville det ikke kunne være for hennes mange lesere om de også kunne møte, om ikke annet enn avglansen av, hennes sterke personlighet gjennom det miljø hun skapte om seg på Lillehammer. Gjennom hennes stuer og hennes have.

En populærbok registrerte for noen år siden Bjerkebæk blant våre NASJONALSKATTER, og der hører stedet naturlig hjemme og er langt mer av interesse for oss her i Norge enn Thomas' familieslott, så interessant *det* enn måtte være.

Men *hva* med Bjerkebæk?

Larvik, i januar 1970.

Knut Eggen.

MARIA- HOLM

Mariaholm Skolesenter en ennå ledig i 1970 for **kurser, retetter, kongresser, møter, weekends, menighetssamlinger m. v.**

Avtale om priser m.v. tlf. 20 72 26 (søster Pia) eller tlf. 88 71 00/7261 (Kjell Ruyter).

(Se side 35.)

INGEN «FRED

BIAFRA

Den 15. januar — da disse linjer ble skrevet — var situasjonen i Nigeria høyst forvirrende. Og skremmende. Ovenstående stoff om den katolske og den protestantiske hjelpeinnsatsen i krigsområdet og våre trosfellers innsats var tilsynelatende «mørklagt» av utviklingen etter Biafras militære nederlag. Den nigerianske regjering sendte om kvelden den 14. ut en erklæring hvor den gjentok at alle hjelpearbeidere som tidligere har «bistått Biafra» er uønsket i Nigeria. Samtidig ble det offentliggjort en «svarteliste» som i tillegg til den felleskirkelige organisasjonen Joint Church Aid og den katolske Caritas også omfattet Røde Kors-organisasjoner i Norden. Nigeria har videre frabedt seg enhver assistanse fra Frankrike, Portugal, Syd-Afrika og Rhodesia.

I en samtale med Caritas Norge fikk ST. OLAV opplyst at Caritas-lederen, pastor Harald Taxt hadde vært i telefonkontakt med både Genève og Roma i formiddagstimen, men at hele situasjonen var uklar.

Det man den 15. januar visste var at Nigeria ville kanalisere all utenlandsk hjelp gjennom det internasjonale Røde Kors og Unicef i samarbeide med nigerianske institusjoner. Det spørsmål som straks melder seg er øyensynlig: Er det muligheter for en rask overføring av mat, medisiner og andre hjelpemidler fra den katolsk-protestantiske hjelpeaksjonen til Røde Kors/Unicef? Hvordan skal hjelpen komme frem til de sultende når myndighetene nekter innflyvninger?

En hel del vil antagelig ha blitt klarlagt innen dette leses. Det er dramatiske døgn, bl. a. for de trosfeller vi snakker om i dette nummeret.

RED.

Vår trosfelle på disse sider er en katolsk prest som holder et døende biafransk barn i armene (se bildet til høyre). Denne presten, som vi ikke vet navnet på, og andre, pater Anthony Byrne, doktoren, den irske ordenssøsteren Lucy, pater Frank Mullan får mindre mat enn oss, mindre søvn, mindre ro, færre gode stunder — og likevel utfører de sammen med mange andre katolikker og protestanter daglig et viktig arbeide i nestekjærlighetens tjeneste i et krigsherjet område, også i nederlagets kaos.

Drawing it fine by John Ryan

“But I tell you, Wenceslas . . . the man is probably considerably better off than we are!”

ST. OLAV

I neste nummer bringer vi en anmeldelse som er skrevet av søster Karin, O.P. om stavkirkene. Hun anmelder riksantikvar dr. Roar Hauglids bok: **Norske stavkirker** som har kommet på Dreyer forlag.

Av annet overstående stoff kan også nevnes et tilsvarende fra pastor van der Burg i anledning debatten om voksenopplæringens møte i Arendal.

Red.

Pastor Elias Berge i Kirkens Nødhjelp i Oslo som samarbeider med disse Caritas-arbeiderne, sa nylig i en samtale med ST. OLAV:

— Jeg har sett dødstrette irske ordenssøstre. Jeg kjenner father Byrne som hver natt tok imot flysendingene, den verste uriasposten av dem alle. Jeg hører ennå stemmen hans i mørket: Hurry up, boys, hurry up . . .

Berge som har gjort et fremragende arbeide med å skape en bred norsk oppslutning om hjelpeaksjonene er full av beundring for den katolske innsatsen i Biafra. Og som han sier: i dette arbeidet har han fått mange nye venner, på tvers av de konfesjonelle grenser.

Men tenker vi katolikker her oppe på denne innsatsen, på de enkelte ukjente trosfeller vi har i denne kampen for å redde liv og skape en bedre verden? Kanskje vi burde det — istedenfor å snakke om hvor fredelig og trygt vi hadde det i Kirken før?

Med en flypark på 16 maskiner fløy katolske og protestantiske hjelpeorganisasjoner hver natt 27—28 turer inn i krigssonen med mat og medisiner. I en rapport som ble lagt frem på møtet i Jointchurchaid i Sandefjord i slutten av 1969 ble det gitt følgende opplysninger om den medisinske hjelpen som gikk for Caritas regning:

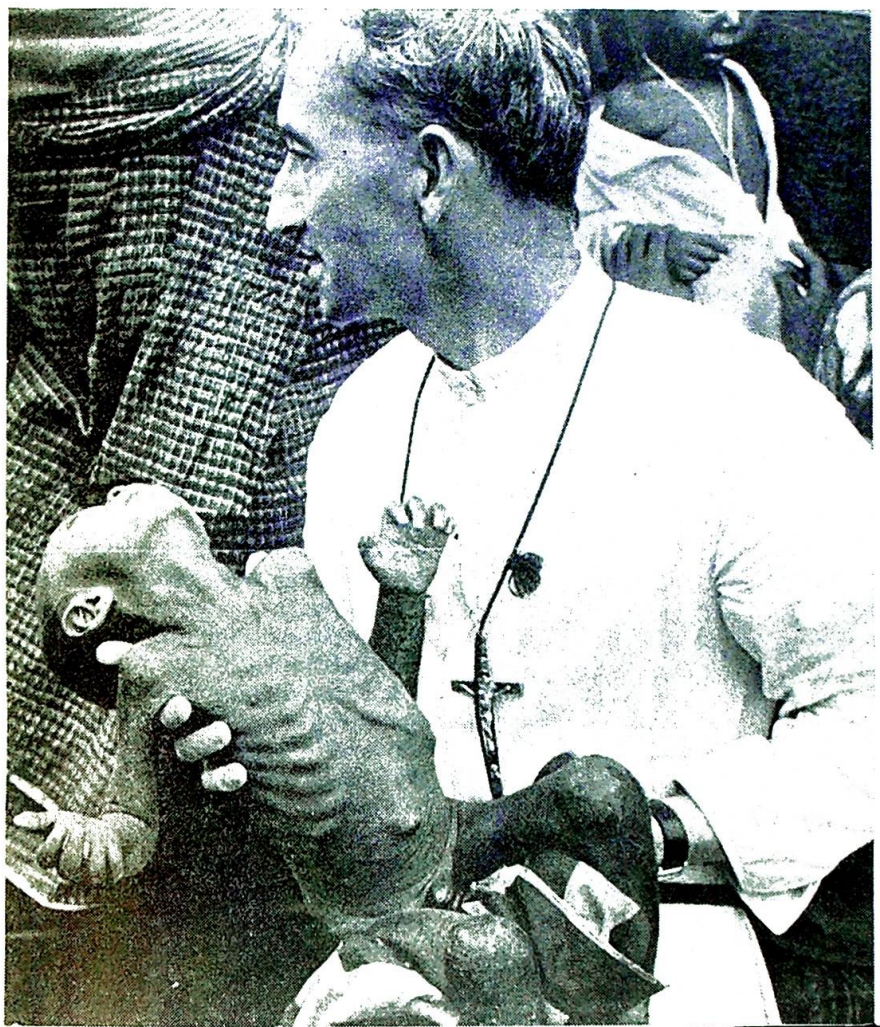
— I de siste seks månedene har vi mottatt smertestillende medikamenter i større sendinger enn før, sa søster Lucy. (Søster doktor Lucy O'Brien, Medical Co-Ordinator, Caritas Biafra). — Vi er meget takknemlige for den aldri sviktende hjelp fra det tyske Caritas, for hjelpen fra den katolske hjelpeorganisasjon i USA, Caritas i Sveits, Caritas i Spania, Italia og andre steder, fra grupper i Jugoslavia og Afrika osv.

— I den nåværende situasjon dekker Caritas fullt ut leveransene til 12 hospitaler med gjennomsnittlig 44 980 pasienter i måneden, 75 sykestuer med

BIAFRA FOR TROSFELLER:

OG TRYGGHET»

TROEN I PRAKSIS

Fordi den guddommelige åpenbaring fullbyrder seg i menneskeslektens historie, kjenner den til en periode av forberedelse og en tid av fullendelse. Denne fullendelse er gitt i og med gud — mennesket Jesus Kristus, Han som igår og idag er den samme, ja til evig tid.

Efter dette kommer der en tid da åpenbaringen virksomt og aktuelt må gis videre. For det som Gud har åpenbart for alle menneskers frelse, må uavbrutt og fullstendig vedbli å bestå og trofast gis videre eller overleveres til alle slektledd helt til tidenes ende.

I den dogmatiske konstitusjon om Guds åpenbaring bruker det annet Vatikankonsil det latinske ord «transmissio» som svarer til vårt «overlevering». Både i katolske og i reformatoriske kretser er dette ord «transmissio» allerede for noen tid siden tatt i bruk, og det er derfor velegnet for den økumeniske dialog. Dette ord er vitalt, og saklig sett uttrykker det å arbeide for at den guddommelige åpenbaring alltid skal forbli helt og fullt tilstede blant menneskene til deres frelse. Tradisjon er derfor ikke

AV PATER

D. J. BOERS

gjennomsnittlig 12 520 pasienter i måneden, 47 klinikker, 15 hjem for foreldreløse barn og 30 fødehem. Sammen med Kirkens Verdensråd leverer Caritas alt anti-tuberkulosestoffet som brukes i Biafra.

Fra annet hold får man enkelte data om matleveransene som Caritas formidler til de sultende.

I oktober 1969 leverte man ialt 2138 tonn mat, i november 2711 tonn. Natten til den 3. desember ble en rekordtonnasje på 279 tonn mottatt og fordelt ved flyplassen. Men ennå må denne tonasjen økes — og det så fort som mulig.

Caritas Norge under sin leder, pastor Harald Taxt har stått i nær kontakt med Kirkens Nødhjelp hele

tiden. Norske katolikkers direkte hjelp til de lidende og ulykkelige i Biafra-krigen går gjennom Kirkens Nødhjelps store aksjon i Norge, bidrag som når Caritas i Oslo sendes efter hvert over til Nødhjelpen.

Men samtidig har jo Caritas Norge meget betydelige projekter andre steder i Afrika og deltar med heder i det internasjonale Caritas-samarbeidet og i den felleskristne u-hjelpen.

Vi har trosfeller i disse områdene — og det er en uforståelig luksus å kreve å bli spart for de vanskeligheter og den uro disse trosfellene gjenomlever døgnet rundt.

Å. R.

(Artikkelen ble skrevet før og under Biafras militære sammenbrudd.)

bare en statisk besiddelse, men en stadig dynamisk handling av å overlevere denne guddommelige besiddelse. Tradisjon eller overlevering er derfor: den guddommelige åpenbarings hele og blivende tilstedegjørelse blant menneskene.

Av denne tilstedegjørelse utgjør den hellige Skrift av både det gamle og nye Testament en vesentlig del og den inntar derfor innen denne ramme en sentral og særegen plass. Faktisk er der derfor ingen grunn til, som det for ofte ble gjort, å stille Skriften og Tradisjonen ved siden av hverandre som to bare løselig sammenknyttede og gjensidig helt uavhengige størrelser.

Denne transmisjon eller tradisjon eller overlevering av åpenbaringen i (Forts. neste side.)

all dens fylde, eller Evangeliet, er det oppdrag som Kristus spesielt betrodde til sine apostler. Drevet av den Helligånd, som Herren hadde lovet dem for Han for opp til himlen, fulgte apostlene Herrens oppdrag trofast. De gjorde det ved sin muntlige forkynning såvel som ved sitt personlige eksempel og sine anordninger, dvs. ved alt de innstiftet i de respektive menigheter av den unge Kirke. I denne sammenheng må en spesielt tenke på sakramentenes forvaltning og yttre form-giving. Ikke minst må en her tenke på oppbyggingen av de lokale menigheter og den universelle Kirke ved de mangfoldige embeder og tjenester hvorved, efter Pauli lære, Kristi legeme, som er Kirken, alltid og for alltid blir bygget opp.

Det som apostlene således overleverte, var det de selv hadde mottatt gjennom sitt liv med Kristus, Hans ord de hadde hørt og Hans gjerninger de hadde sett og vært med på, eller også alt det de selv direkte hadde mottatt gjennom den lovede Helligåndens inspirasjon. Denne apostoliske transmisjon eller tradisjon eller overlevering har derfor bare en eneste kilde, nemlig: det Evangelium som tidligere var lovet til fedrene og ved profetene og som Kristus selv hadde oppfylt i sin egen Person og forkynt med sin egen munn, og for hvis ufeilbarlige forkynnelse Han hadde medgitt apostlene Helligåndens bistand og gaver. Dette Evangelium og dette ilene er kilden til all frelsebringende sannhet og kristenlivets moralske rettledning.

Av denne den guddommelige åpenbarings transmisjon eller tradisjon eller overlevering utgjør det nye Testaments hellige Skrift en vesentlig del. For, det samme Kristi oppdrag ble også trofast fulgt av dem blant apostlene og dem blant apostlenes disipler og medarbeidere som skrev frelsens budskap ned under den Helligåndens inspirasjon.

Straks før sin himmelferd befalte Herren sine apostler å gjøre alle folkeslag til disipler, frem til verdens ende. For å gjøre dette mulig, og for at Evangeliet skulle forkynnes verden over og bevares i sin integritet og sin vitalitet, gav apostlene seg selv efterfølgere i det apostoliske embede. Disse efterfølgere er de menn som i kirkelig sprogbruk snart ble kalt biskoper og til hvem, efter Ireneus' ord (177) apostlene overgav den plass de selv hadde som lærere.

Det apostoliske embedes uavbrutte

TROSFELLER I

Vår trosfelle er blant annet også den ukjente latinamerikanske gutten (på bildet til høyre). Han bor i et område som nå blir mer og mer viktig for den katolske kirke og hvor biskoper og prester efter hvert river seg løs av sine forpliktelser i et gammelt feudalsamfunn og forsøker å legge grunnlaget for en «ny giv» i denne guttens og millioner andres liv — og gi dem det vi her hjemme tar som en selvfølge: almindelig undervisning for alle, trygghet mot nød og økonomiske spekulanter, medbestemmelsesrett i samfunnet osv. Kort sagt, nytt håp.

Plakaten vi gjengir viser hvordan mange av guttens trosfeller her i Europa innser at Latin-Amerikas katolikker trenger ganske betydelig assistanse hvis dette skal kunne gjennomføres mens ekstremister til høyre og venstre prøver å styre og true med

ren vold. Mange protesterer, Adveniat hjelper denne latinamerikanske kirken, heter det i plakaten. Adveniat, den store vesttyske hjelpeaksjonen som hvert år gir millioner på millioner av solide D-mark til områder i både Latin-Amerika, Asia og Afrika, har denne gang igjen et klart mål, organisasjonen hjelper for at de latinamerikanske biskopers program kan virkeliggjøres:

Den katolske kirke i Latin-Amerika vil vekke en virkelig bevissthet om rettferdighet, ansvar og solidaritet i alle mennesker og alle nasjoner på dette kontinent.

Kirken vil forsvare de fattige og undertrykte og forsøke å få de styrende til å bygge opp det sosiale liv. Fred er et resultat av rettferdighet.

Prestene skal i sin undervisning og i gudstjenestene understreke kristendommens fellesskap og oppdra mennesker som føler seg forpliktet til å arbeide for en fredeligere verden.

Kirken skal oppdra elever og studenter i de kirkelige høyskoler, presbiterseminarer og universiteter til å øve sunn sosial kritikk i samfunnet og til

viele protestieren -
ADVENIAT '69 weihnachtsopfer für lateinamerika
wir helfen

og permanente tilstedeværelse i Kirken er derfor av vesentlig betydning for den kristne tro. For, troen kommer fra «å høre» og ikke som filosofien fra «å tenke». Ikke at troen skulle utelukke tanken eller være av irrasjonell natur. Men troens vesen ligger deri at den ikke er noe som «tenkes ut». Det er kjennetegnet for troen at den kommer fra «å høre» det ord, det Kristi budskap, det Evangelium som ingen av oss selv har «ut-tenkt», men som blir oss «forkynt» av Kirken gjennom det apostoliske embede på grunnlag av den hellige Tradisjon og begge Testamenters hellige Skrifter. Romerbrevet fatter det hele sammen i en eneste setning: «Troen blir altså til gjennom forkynnelsen, og forkynnelsen bygger på Kristi ord.»

MOTSTAND

Katolske prester i de latinamerikanske land engasjerer seg nå i stigende grad i kampen for sosial rettferdighet, forteller nyhetsmeldinger via London. En ganske betydelig del av hierarkiet i Brasil har, efter opplysninger i Catholic Herald, faktisk innledet åpen motstand mot landets militærstyre i en støtteaksjon for biskop Calheiros i Volta Redonda som er arrestert og for prester som skal ha blitt torturert under politiforhør.

En gruppe på 67 franskmenn og italienerne, innbefattet flere avisredaktører, har sendt et dokument til den pavelige kommisjon for rettferdighet og fred i Roma hvor de viser til elleve saker hvor det har

KAMP

å engasjere seg i fellesskapets tjeneste.

Disse siste punktene er hentet fra dokumenter som ble utarbeidet på den latinamerikanske bispekonferansen allerede i september 1968.

Men hva betyr de for oss her hjemme? Har vi nok med oss selv og den strenge vinter?

Eller hører vi til de som protesterer i øst og vest og lar det være med det?

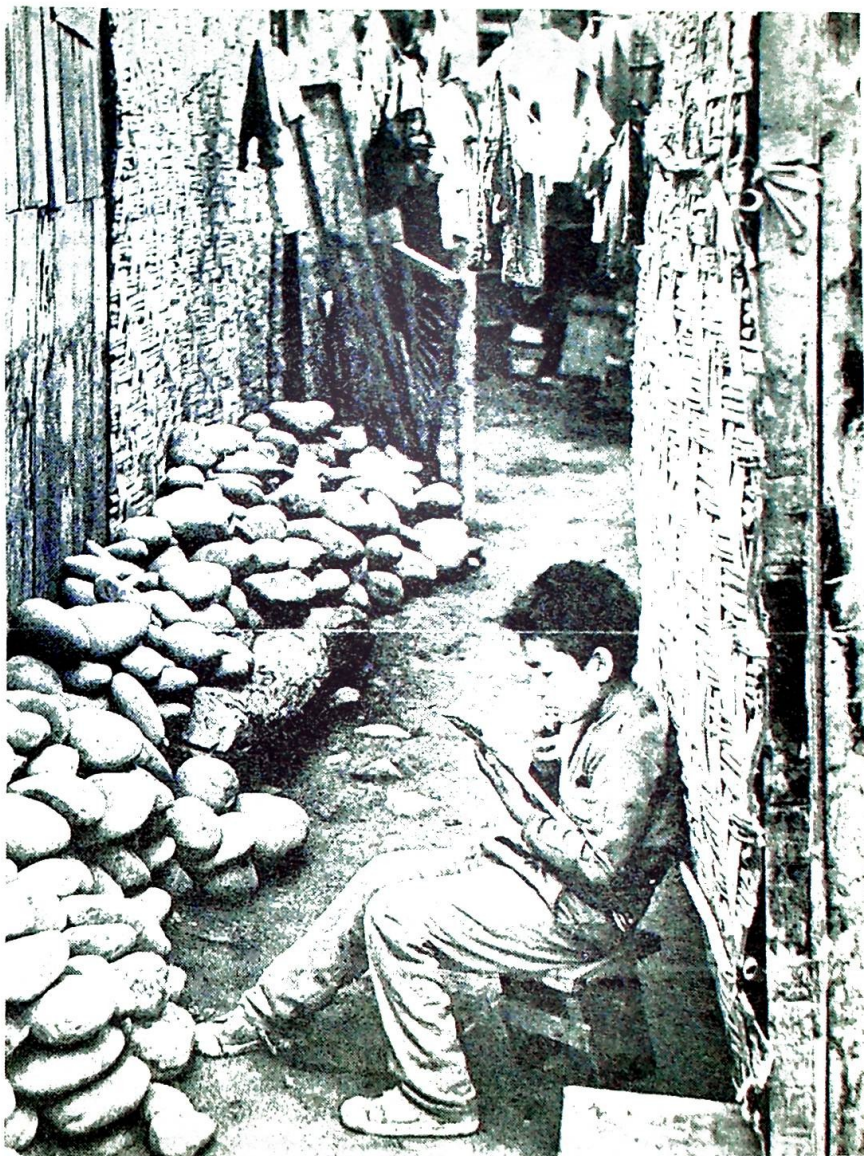
Bedre enn de fleste protestskrivelser og sinte ord er sikkert å oppmuntre og støtte den latin-amerikanske kirke i dens vanskelige arbeid, i 70-årene og videre frem mot et århundreskifte som for eksempel vil øke Brasils folketall til 225 mill. mennesker, Argentinas til 37 millioner mennesker.

De fleste av dem er, i hvert fall i starten, våre trosfeller.

Vi kan finne andre, i andre områder av vår urolige verden — katolikker som har liten anledning til å nyde fred og koselige forhold:

43 år gamle Estrada Chavez, praktiserende katolikk, leder en bitter og langvarig streik blant mexikanske landbruksarbeidere i California. Hvorfor? Jo, blant annet for å sikre dem en lønn til å leve av — og et minimum av sikkerhet. (Gjennomsnittslønnen for en familie er under 6400 kroner i året.)

Og vi har de ukjente trosfeller som forsvinner i Mao-Chinas fengsler og

leire — uten at vi ofrer dem en tanke. Uten at vi tenker på at dette er våre trosfeller.

Nei, vi — vi har øyensynlig nok med å sutre over trekken fra kirke-døren i vinterkulden. A. R.

I BRASIL

skjedd tortur av prester, studenter, arbeidere og andre i Brasil.

I dokumentet heter det at noen av de arresterte ble torturert til de døde. Det har vært funnet døde legemer hvor neglene på hender og føtter er revet av, øynene stukket ut og kroppen ellers mishandlet på det groveste.

I selve Brasil har 29 kardinaler, erkebiskoper og biskoper offentlig erklært sin støtte til biskop Calheiros som er arrestert for «undergravningsvirksomhet» i stålbyen Volta Redonda.

Biskopenes erklæring har kommet som et sjokk for landets militærstyre, sies det. Anklagen mot Calheiros grunner seg i hans støtte til byens fagforeninger.

«VÅR URO»

Kardinal Conway, Irlands primas sa i en radiotale ved årsskiftet til det irske folk at kristne mennesker har plikt til å passe på «at det beskyttende hudlaget mellom dem og andres lidelser ikke vokser for tykt».

Hvis nødvendig er det en plikt å rive vekk dette beskyttende laget, samme hvor vondt det enn gjør, sa kardinalen. Kristne må tvinge seg selv til å til å tenke på disse ting og prøve å komme i direkte kontakt med problemene.

Kardinalen nevnte at mange kristne sier: Hva kan vi gjøre med disse tingene? Hvorfor er vi så ufølsomme for lidelsene rundt oss? spurte han. Vi må ikke klage

på regjeringene, det er en for enkel unnskyldning. Faktum er jo at regjeringen i et demokrati er nødt til å foreta seg noe hvis folk er tilstrekkelig opptatt av et eller annet spørsmål.

Det er oss selv vi må rette bebreidelser mot. Vi bryr oss ikke nok om dagens lidelser og problemer. Eller vi bryr oss teoretisk om tingene, ikke i praksis. Vi isolerer oss fra nøden og vanskelighetene for å hindre at alt dette forstyrrer og uroer oss.

● Torsdag 29. januar klokken 18 er det ungdomskveld i Drammen. Ungdom fra Oslo vil være med.

Menigheten hadde forøvrig ungdomskveld også i desember med besøk av bl. a. pater Hölscher fra St. Hallvard.

AMERIKANSK BY

Studs Terkel:
Rapport fra en amerikansk by.
Gyldendal Norsk Forlag
(Kjempefakkel).
279 sider.

Etter lesningen av Stud Terkels rapport fra en amerikansk storby, sitter man tilbake nokså mørbarket på sinnet og spør seg selv: Er dette en sjokkrapport fra Chicago eller et epos om det amerikanske hverdagsmenneske?

Vi besøker «byene i byen», bydeler preget av de innvandrede folkegrupper — vi møter rasehateren og negervennen, streberen og den forsorgsunderstøttede, vi er i fattige hjem og i velstående hus —; vi aner de kristne kirkers nærvær på godt og på ondt! Vi møter folk i alle aldre — unge, gamle, ensomme eller de utadvendte og aktive.

Boken interesserer —; leseren bringes inn i hjertet av Chicago. Leseren oppdager at hverdagsmennesket, det enkle menneske, plasert innenfor en avgrenset livsradius, har sine tanker og drømmer og planer og sin desillusjon, sin tro og sitt håp, enten hudfarven er lys eller mørk, om øynene er blå eller mørkebrune, om de sitter rette eller skjeve, om den enkelte kommer med strømmen fra landsbygden eller er født i millionbyen, — om forfedrenes vugge stod i Europa eller på

prærien eller i jungelen.

Storsinn kommer innenfra hos mennesket, enten bakgrunnen hos den enkelte er rikdom eller fattigdom. Sløvheter og intoleranse og frykt eller likegyldighet er også likelig fordelt mellom rike og fattige.

Stud Terkels bok rusker opp i leseren. Her er ingen Hollywoodsk glamour, ingen Dicki-Dick-Dickens-stemming fra «forbryterbyen over alle forbryterbyer». Her møter vi det amerikanske gjennomsnittsmenneske — apatisk eller innsatsvillig, med en lønn som strekker til husleie og de mange avbetalingsavdrag, med fast arbeid eller i leilighetsjobber, med bil på verksted og få fornøyer ut over TV, søt kone eller grinete kone. Vietnam og H-bomben — det er trusler i det fjerne. Frykten er der; den døyes av det nære daglige brød-strev, et slit som krever sitt i et ubarmhjertig storbysamfunn. Bare når eldstegutten nærmer seg den militære modenhetsalder, husker mødrene hva verdenskrigen tok.

Dette er det amerikanske hverdagsmenneskets epos — nakent, trist og storslagent på samme tid. Vi møter i boken et halvt hundre av storbyens ca. 4 millioner innbyggere. Blant annet presenteres vi for en del katolikker; en norsk konvertitt gjør seg visse refleksjoner over det å makte å leve med sin barnetro ren og uforfalsket i en by som Chicago, når vanskelighetene tårner seg opp for den enkelte.

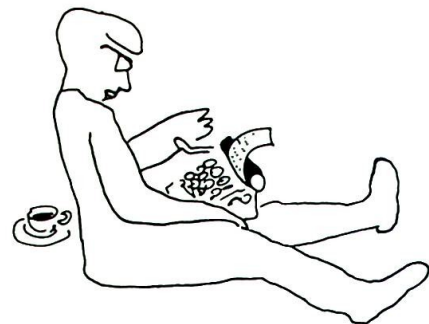
«Rapport fra en amerikansk by» er ingen dyptpøyende analyse, og heller ingen litterær begivenhet. Men boken bør leses av alle som overhodet interesserer seg for sin egen tid —. Depimerende? Oppløftende? Svaret er: begge deler!

Baby Johannessen.

ST. OLAV

KATOLSK
TIDSSKRIFT

Årsabonnement kr. 35,—

MENIGHET I STREIK

Industriprest Jørgen Karlsen i den norske kirke har i siste nummer av «Vår Kirke» en epistel om LKAB-streiken i Kiruna. Det vil muligens falle noen tungt for brystet at så aktverdige blad som «Vår Kirke» — og altså i neste omgang St. Olav — «blander seg bort i en streik». Det får imidlertid stå sin prøve. Man skulle ikke tro at kristne i 70-årene har vondt av å høre litt om sosiale konflikter.

«Vi kjenner alle til den store streiken i LKAB-gruvene i Kiruna, Malmberget og Svappavaara. Her skal ikke skiftes sol og vind i konflikten, men oppmerksomheten skal rettes mot menighetsrådet og presten og hva disse gjør når menigheten er i streik. For det er jo menigheten som streiker.

Onsdag 17. desember melder svenske aviser at en rekke kirker i hele Nord-Sverige vil ta opp kollekt til de streikende søndag 21. desember. Biskop Stig Hellsten forteller at aksjonen ikke er organisert, men helt spontan. Hver menighet bestemmer selv. «Det er et initiativ av menighetens prester,» forteller sokneprest Ewert Aronson i Kiruna. «Vi vil vise vår sympati med de streikende.» En rekke menigheter opptar kollekt til streiekassen. Andre samler penger til hjelp til de streikendes familier.

På det store streikemøtet i Kiruna stadhushus fikk gruvarbeiderne kjennskap til vedtakene om kirkekollekt til de streikende. Rungende applaus. Atle Lans i streikekomiteen grep mikrofonen og mente de 4000 å møte opp i kirken på søndag og vise sin takknemlighet.

Det er en eiendommelig situasjon når en prest tar ordet på et streikemøte. Men torsdag 18. desember var sokneprest Martin Ågren hovedtaler da 2000 gruvarbeidere samlet seg i Malmbergets sportshall. Presten uttrykte sin sympati med de streikende gruvarbeiderne: «Dere har min fulle støtte!» Han talte i 12 minutter, og sa blant annet at som prest i dette gruve-samfunn kunne han ikke unngå å se at arbeiderne var preget av en knugende utrygghet. «Dette er ingen vill streik, men en streik som grunner seg på fakta,» sa han. Presten rettet kritikk mot LKAB for de forhold arbeiderne måtte leve under. Og han formante de streikende: «Var mycket klar i kommande förhandling med de mål ni inriktat er på och sortera bort alla överord.»

Etter sokneprest Ågrens tale tok Nils Nylander i streikekomiteen mikrofonen og takket presten. «Vi takker deg for at du hjelper oss økonomisk og på annen måte. Men det som fremfor alt betyr mest, er at vi vet at du står på vår side.»

Ved siden av slike positive reaksjoner

ONSDAGS- BLIKKET

registrerer vi også at en representant for LKAB-ledelsen i et TV-intervju forsiktig antydte en viss frykt for at det skulle «gå religion» i streiken.

For de fleste er vel problemet *hvordan* «religionen bør gå i streiken».

ABORT-SPØRSMÅLET

■ Bare for noen dager siden ble det holdt en konferanse på Mariaholm av prester, leger, jurister osv. om abortspørsmålet. St. Olav gikk i trykken samme dag som møtet og kan altså ikke bringe noe stoff om det i dette nummer, men vi tillater oss dog å minne om noen ord i vår redaksjonelle kommentar *etter valget ifjor*:

«Vi må nå, etter undertegnede mening, forberede oss på en tid hvor det mer enn noensinde kreves av oss at vi står frem med et katolsk, kristent syn på abortproblemet som virkelig er til hjelp for andre i dette samfunn. Valgresultatet har ikke løst saken, man har bare fått markert en dyptgående forvirring. Den katolske røst må — selv om vi valgmessig representerer en ganske liten gruppe mennesker fordelt på mange partier — bli hørt og forstått i denne saken. Vårt bidrag skal ikke først og fremst være å rope varsko, selv om det også er på sin plass. Men vi bør forklare og fremsette vårt standpunkt på en så meningsfylt måte at alle kan forstå hva vi snakker om. Alle for hvem menneskeverd er en avgjørende ting.

Og her skal det altså sies: det nytter ikke i dagens situasjon for oss bare å gjenta Kirkens tradisjonelle, uavkortede standpunkt mot abort. Vi står fortsatt for det samme standpunkt, det er ikke det som er problemet. Men vi ser, bedre enn før, at vi må bestrebe oss ekstra hardt på å formulere det på en ny måte. Mange, de fleste mennesker i dette land, stiller seg helt avvisende og uforstående til det katolske standpunkt i denne saken — og det kan jo hende at det delvis er vår skyld. La oss, hvis det er mulig, få en grundig drøftelse og vurdering av abortlovgivningen og de kristnes posisjon, eventuelt på nordisk katolsk basis. I et forum av katolske prester, leger, politikere, menn og ikke minst — kvinner. La oss her prøve å komme frem til en innstilling som kan bli en viktig hjelp for en eventuell påfølgende erklæring fra de katolske biskoper. Er dette mulig i 1970?

Å R.»

NATURVERNÅRET 1970

■ Luft, vann, jord og andre miljøressurser er menneskenes eiendom som i fellesskap må vernes og skjottes til menneskehetens beste. Enhver har rett til et miljø der menneskene på tilfredsstillende vis

kan leve og utvikle seg fysisk og mentalt. Denne rett innebærer adgang til ren luft, rent vann, ren jord og en ikke ødelagt natur samt vern mot skader som en hemningsløs utnyttning av miljøressurser kan føre med seg.

Bak disse ordene som gjelder et livsspørsmål i 1970-årene, står en gruppe nordiske eksperter på det naturvitenskapelige, folkerettslige og administrative område. De sakkyndige tenker seg en internasjonal miljøvern-erklæring etter mønster av verdenserklæringen om menneskerettighetene. Norge har i dette utredningsarbeidet være representert ved professor dr. philos. *Eilif Dahl*, Norges Landbrukskøleskole, og underdirektør *Einar Fredrik Olstad*, Utenriksdepartementets rettsavdeling.

— Den grunnleggende årsak til de foreliggende miljøproblemer er den globale befolkningseksplosjon, fastslår ekspertgruppen. Den voldsomme befolkningsveksten fører til rovdrift på alle naturherligheter og til omfattende forurensning av biosfæren der vi lever og ånder. Bare ved raske tiltak kan vi sikre at kommende slektledd får leve i et fullverdig miljø.

Både på det internasjonale, nasjonale og lokale plan trengs det administrative og tekniske tiltak for å beskytte uerstattelige verdier. Rent praktisk peker ekspertene på fem arbeidsfelter for effektivt miljøvern:

1. lovgivning og avtaler for å begrense forurensningene,
2. miljøvern hensyn i all samfunnsplanlegging,
3. økt forskning om hensiktsmessig bruk av naturrikdommene,
4. effektiv opplysning om alle miljøproblemene,
5. økonomisk innsats for å gi miljøvernet tilstrekkelig prioritet.

For hele denne målsettingen viser ekspertene til vedtak i De Forente Nasjoner som bl. a. skal holde en mellomfolkelig miljøvern-konferanse i 1972.

Initiativet til denne ekspertutredningen stammer fra FN-organisasjonene i de nordiske landene, og Norsk Samband for De Forente Nasjoner har vært representert ved generalsekretær *Anders J. Guldvik*. Utkastet til miljøvern-erklæring går nå videre til de nordiske regjeringene, til

en rekke FN-organer, bl. a. Det økonomiske og sosiale råd der Norge for tiden har sete, og til FN-foreningenes verdensorganisasjon (WFUNA). I internasjonale kretser har en med stor interesse fulgt dette nordiske initiativet som også har fått stønad fra Nordisk Kulturfond. Initiativtakerne regner med økt oppmerksomhet omkring denne saken under FN's generalforsamling høsten 1970.

— Miljøvernutgifter er i virkeligheten investeringer, understreker professor *Eilif Dahl*. De kan komme til å gi rikt utbytte for senere slektledd i en verden der hvert individ skal ha garanti for den nye menneskerett som det er å få leve uten de negative og farefulle miljøvirkningene.

«SOLSIKKEN»

■ Jahn Otto Johansen leste i julehelgen Simon Wiesenthals ypperlige bok «Solsikken». Tankene og problemstillingen førte ham videre (Arbeiderbladet 30.12):

«Refleksjonene etter Wiesenthals beskrivelse av denne unge SS-mannen gjorde seg selv i en stille julehelg ute på landet. For foran meg på mitt skrivebord lå de amerikanske nyhetstidsskriftene «Time» og «Newsweek», der løytnanten som ledet massakren i My Lai, beskrives nesten med de samme ord og vendinger. Også han kom fra et førstestages og kjærlig barndomshjem, også han var en harmonisk, snill og oppvakt gutt.

Men begge disse unge menn fra et godt barndomshjem og uten de minste tegn til psykopatiske forstyrrelser — SS-mannen fra Dnjepropetrovsk og US-løytnanten fra My Lai — nøler altså ikke med å rette sine våpen mot en forsvarsløs mor med sin lille baby på armen. Hvordan skyter man egentlig babyer, spurte den amerikanske TV-reporteren en av de amerikanske soldatene som hadde deltatt i My Lai-massakren. Ja, hvordan gjør man egentlig det?

Jeg er klar over at enhver sammenlikning mellom tyske SS-menn og amerikanske soldater — hvilket selvsagt ikke innebærer noen som helst parallell mellom det nazistiske totalitære system og det amerikanske demokrati — umiddelbart virker utfordrende, ja, direkte blasfemisk på mange blinde USA-tilhengere i vårt land. På dem hjelper det lite at det var i USA at reaksjonen mot My Lai-massakren først reiste seg, liksom det var i USA at opinionen mot selve Vietnamkrigen for alvor først ble reist. Opinionen og opinionsdannende organer i Norge kom diltende lenge etter.

Mine julerefleksjoner om parallellen mellom SS-mannen og US-løytnanten, mellom Dnjepropetrovsk og My Lai, er ikke ment å skulle gi næring til noen primitiv anti-amerikanisme. Men kanskje My Lai kan tjene som det nødvendige sjokk til å åpne våre øyne for at i en meningsløs krig, som intet har med forsvaret av demokratiske verdier eller nasjonal frihet å gjøre, er faren for slike overgrep mot sivilbefolkningen snublene nær. Vietnamkrigen er en slik krig. SS

(Forts. s. 33.)

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høymesse
OSLO: <i>St. Olavs kirke</i> , Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 72 44	9.00 9.45 og	11.00 19.00
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00 —
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	9.00 18.30	11.00 —
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 15 32 44	11.00	9.30
<i>Lunden kloster</i> , Øvre Lunden, tlf. 212587		10.00
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	10.45
BERGEN: <i>St. Paul kirke</i> , Christiesgt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
<i>Vår Frue kirke</i> , Helleveien, tlf. 57 353 — 57 707	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , Torvg. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND: <i>S. St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: <i>Mariakapellet</i> , Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: <i>St. Mikals kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverres gt. 26, tlf. 50 793	8.30	11.00
SARPSBORG: <i>St. Olavs kapell</i> (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53 765	17.30	—
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45 9.30
<i>Veståsen kapell</i>		
STAVANGER: <i>St. Svithun kirke</i> , Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.45
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> , Prinsensgt. 2a2	8.45 19.00	11.00 —
Biskopen og prestegården tlf. 21 214		
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Ila tlf. 21 670	6.15	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteim kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke</i> og <i>St. Eysteins sykehus</i> , Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke</i> , Storgt. 94	8.15	10.30
Biskopen og prestegården, tlf. 3604		
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Mellomveien 50, tlf. 81 050	6.20	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 81 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 1447 (1. VII—31. VIII)	19.00 8.00	10.30 —
<i>St. Elisabeth Institutt</i> , tlf. 1392)		
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30

"ØKONOMISK ØKUMENIKK"

Det er ganske rart å iakttå hvordan to ord som ligner hverandre nesten til punkt og prikke når det kommer til selve ordlyden, kan være så himmelvidt forskjellige når det kommer til deres mening. Deres respektive ordlyd kan ligge så tett inn til hverandre at for de fleste tunger ville det være en halsbrekkende prestasjon å forsøke å uttale dem korrekt i en fei. Bare forsøk med *økonomisk økumenikk!*

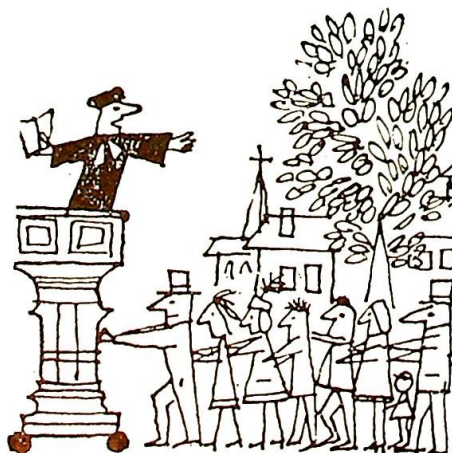
Men hvor langt forskjellige er ikke disse to begreper når det gjelder deres mening. «Økumene» får oss til å tenke på noe vidt og verdensomspennende. Mens det første en uvilkårlig tenker på når en hører ordet «økonomi», er noe trangt, en pengepung hvis snorer holdes omhyggelig og uløselig knyttet sammen av en grisk, forbenet hånd. Det kan være stor pris å kalle en mann økonomisk. Men: hvis man kaller ham «meget økonomisk», blir han betraktet som en gjerrigknark, en kummerlig herremann. Det er ikke vanskelig å få onde tanker. Det er enda lettere å få rare tanker. Og dette nettopp i forbindelse med det hellige. For, som franskmannen sier, det er bare ett skritt fra det opphøyede til det latterlige.

Vi har igjen feiret Bønneuken for de kristnes enhet — som så mange ganger før. Hvert år blir de samme forberedelser gjort av de samme rette vedkommende. Hvert år går antagelig de samme mennesker av god vilje gjennom det samme program. Hvert år er det likesom en oppblussen av den samme økumeniske ånd. Og når det hele er over, later det til at det fra nå til neste år kan det være det samme med hele økumenismen. For, sant å si, i vårt land lever økumenismen som i en hellig urskog, som bare noen få spesialister bolttrer seg i for å sanke sammen av de mest usedvanlige spesimina av den kontrovers-teologiske flora og fauna.

Om så skulle være, turde det kanskje være umaken verdt å betrakte om det her er noe som ikke helt stemmer. Bønneuken for de kristnes enhet bærer nok med seg sin egen nåde — men det er Guds eget mysteriøse departement. Vårt eget mindre mysteriøse departement er det imidlertid, å bli oss klart bevisst at det ikke finnes noe som «billig nåde». Er kanskje tiden kommet til å blåse nytt liv i den snart ærverdige Bønneuken, slik at den begynner å bære frukt som kan ses og frukt som varer ved?

Hva skal vi så gjøre? Hva kan vi gjøre for å bringe økumenismen til den menige mann. En bare spør og venter utålmodig på svar.

D. J. B.

SOLIDARITET

Det annet Vatikankonsil sa: Som en av den moderne verdens viktigste aspekter må man regne de stadig nye former for innbyrdes avhengighet blant menneskene... Det menneskelige brorskap bygger i siste instans på det dypere personlige fellesskap hvori menneskene fullt ut respekterer hverandre i sin åndelige dimensjon. Den kristne åpenbaring virker sterkt i retning av å fremme dette personlige fellesskap, på samme tid som den skaffer en dypere innsikt i de samfunnslover som Skaperen har risset inn i menneskets åndelige og moralske natur, heter det.

Understrekingen av dette fellesskap var en viktig katolsk tanke i 60-årene. Det gjelder Kirkens solidaritet med denne ver-

dens nød og problemer. Og det er tanker som kanskje forklarer det arbeide som titusener av våre kjente og ukjente trosfeller verden rundt nå er engasjert i — sammen med *alle av god vilje*.

I dette perspektivet gjengir vi en del av konstitusjonen «Kirken i verden av idag» og dens ord om fellesskapet:

Menneskets sosiale natur innebærer at individets og samfunnets utvikling er avhengige av hverandre. Prinsippet, subjektet og målet for enhver sosial dannelse er nemlig — og bør også være — det enkelte menneske, som på sin side har et naturlig og ubetinget behov for å leve i samfunn med andre mennesker. Den sosiale dimensjon er altså ikke påført mennesket vilkårlig, og det er følgelig i samsvar med andre, samtale og gjensidig hjelp at menneskene utvikler alle sine egenskaper og svarer til sitt kall.

Enkelte av de sosiale bånd som er nødvendig for menneskets utvikling, for eksempel familien eller det politiske samfunn, står i umiddelbart forhold til dets natur. Andre av disse bånd skyldes snarere et selvstendig valg. Av forskjellige grunner opplever vi i vår tid en stadig utvikling av gjensidig avhengighet og felles interesser med en rekke offentlige og private sammenslutninger og institusjoner som følge. Det er det vi mener med «sosialisering». Dette fenomen er riktignok ikke farefritt, men bidrar ikke desto mindre meget sterkt til å øke og styrke menneskets evner og verne om dets rettigheter.

Men selv om menneskene drar mange fordeler av samfunnslivet for å realisere seg selv, også religiøst, kan man ikke se bort fra at de sosiale omgivelser hvor mennesket lever og ånder fra barndommen av, ofte vender det bort fra det gode og til det onde. De forstyrrelser som så ofte inntreffer i samfunnslivet, kan nok sikkert til dels skyldes spenningen mellom ulike økonomiske, politiske eller sosiale mønstre. Men dypere sett skyldes de menneskelig hovmot og egoisme som griper fordervende inn også i miljøet. Der hvor syndens følger lar seg merke på samfunnsordenen, møter mennesket, som fra fødselen av har onde tilbøyeligheter, nye fristelser som ikke lar seg overvinne uten store anstrengelser og ved Guds nådes hjelp.

Fordi den innbyrdes avhengighet blir stadig større og gradvis brer seg til hele verden, blir det såkalte almene vel (det

(Forts. neste side.)

En
klavn

Søndag formiddag. Vi steg litt motviljige ut av sengene, en etter en, vaklet omkring, skrudde på radiatoren, trakk til side gardinene, pusset tenner.

— Skal vi gå i kveldsmessen? ropte pjokken og krabbet halvveis tilbake under dynen igjen etter en slags studietur bort til vinduet. Det var frostrøyk rundt postkassen og det ribbete neket.

Jeg brummet, skar noen brødsmluler til spurvene på brettet ved kjøkkenvinduet og trakk pyjamasarmen kvikt inn igjen for ikke å miste den eller for ikke å få skjorbuk eller koldbrann. Det var virkelig kaldt.

— Vi går i kveldsmessen, sa jeg og forsøkte å få det til å lyde som om det var meg som hadde avgjort saken ved å få en genial innskyttelse.

Slik begynte denne hviledagen. En time senere var vi så sultne at vi sto opp for annen gang. Forsøkte å hjelpe fru mamma med frokosten. Jeg gjorde min faste del av arbeidet (plugget inn brødristeren. Det høres kanskje liketil ut, men det krever atskillig snille, stikkontakten er nemlig slarkete.)

Efter frokosten oppdaget jeg ved en kikk på TV-programmet at det skulle overføres en katolsk messe fra Malmö i svensk TV ti over tolv. Ti over tolv var de andre klar med oppvasken, og jeg trykket på knappen. De vet hvordan det er med bildene, først er det bare en summing i apparatet, som av et fjernt wær, så får skjermen en tynn, tynn strime av et bilde og så... Jeg nikket til de andre, om et øyeblikk ville vi høre Kyrie eleison i Malmö.

Det som skjedde var imidlertid at vi fikk et svensk prøvebilde og slagermelodien som heter noe sånt som Hjälten i Sägelhusgatan tjugo.

Jeg hadde sett gærnt på programmet. Messen i Malmö sluttet ti over tolv.

Familiefaren i Sägelhusgatan, helten...

— Dem synger om deg, pappa, sa gutten.

Jeg så strengt på ham for å knuse opprøret i dets spede begynnelse.

Han blinket med øynene, litt usikker.

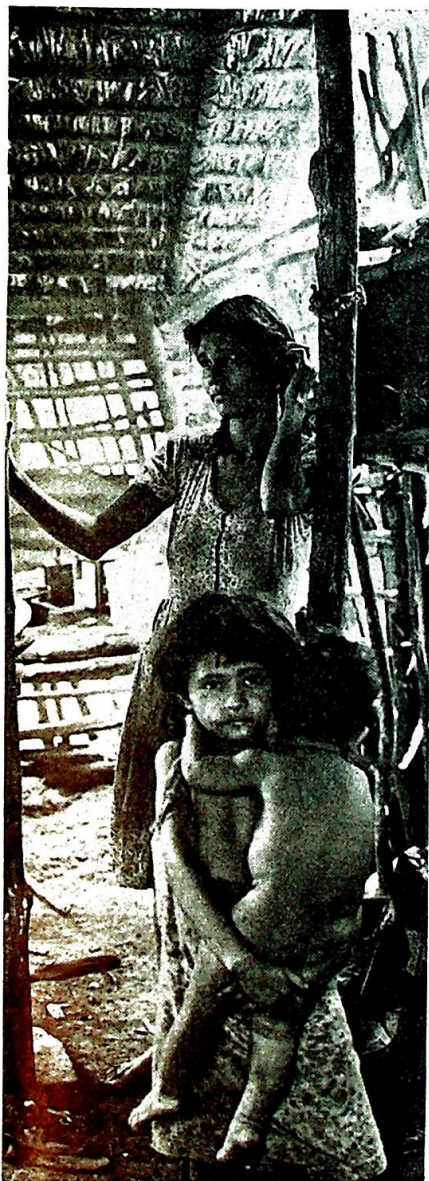
— Eller kanskje den helten dem synger om er en av den typen du kaller ukjent trosfelle, sa han spakere.

— Hvem da? Snakk ut, gutt.

— Denne mannen i Sägelhusgatan.

— Nå passer du deg, du begynner å

(Forts. neste side.)

SOLIDARITET -

(Forts. fra forrige side.)

vil si summen av alle de forhold i samfunnslivet som kan gjøre det lettere for mennesket å realisere seg fullt ut både individuelt og kollektivt) i våre dager stadig mer universelt. Det kommer dermed

KLOVNEN-

(Forts. fra forrige side.)

bli litt for kvikk nå fra uke til uke.

— Men pappa...

— Såsåså, så min kone rolig. — Du skjønner det at voksne blir mistenksomme hvis noen kaller dem helter.

— Vil dem ikke?

— Det er ikke det at dem ikke vil, men det er noe som kalles kledelig beskjedenhet, så den nesteldste.

— Mmm.

— Vi går i kveldsmessen, ropte jeg. Tre på halv seks-trikken hvis noen skal på ski. Allreit?

— Ja, vennen min, så min kone. — Tar du ut kontakten til brødristeren nå eller skal vi prøve?

(Replikk fra en leser: Men dette handlet da ikke om noen ting? Mitt svar: Nettopp. Opplever ikke De også du og meg søndager?)

til å omfatte rettigheter og forpliktelser som angår hele menneskeheten. Hver gruppe bør nu ta hensyn til alle de andre grupper, og til og med den samlede menneskehets behov og berettigede mål.

På samme tid vokser menneskets bevissthet om eget verd, om overlegenhet i forhold til alle andre ting, om sine egne universelle og ukrenkelige rettigheter og plikter. Mennesket skal derfor sikres adgang til alt det som et virkelig menneskeverdige liv fordrer, såsom mat, klær, bolig, rett til fritt å velge livsstand, til å stifte hjem, rett til utdannelse, sysselsetting, aktelse og hensynsfullhet fra de andres side, rett til å bli tilstrekkelig informert, til å handle i overensstemmelse med sin ærlige overbevisning, til å bli beskyttet i sitt private liv og rett til den tilbørlige frihet, også i religiøse spørsmål.

Samfunnsordenen og dens utvikling skal altså bestandig tjene enkeltmenneskets vel. Tingenes orden skal jo underordnes den orden som knytter frie personer til hverandre — ikke omvendt —, slik som Herren selv antydte da han sa at sabbaten er til for menneskets skyld, ikke mennesket for sabbatens skyld. Denne samfunnsorden skal i sin stadige utvik-

ling grunnes på sannhet, bygges opp i rettferdighet og besjeles av kjærlighet. Målet må bli: I frihet å finne frem til en stadig mer menneskeverdige likevekt. Dette krever både sinnenes fornyelse og betydelige endringer i samfunnet.

Guds Ånd, som i sitt underfulle forsyn hersker over tidenes forløp og fornyer jordens åsyn, er virksom i denne utvikling. Og nu som før virker Evangeliet som en surdeig i menneskenes hjerter, for å styrke deres ufravikelig krav om å realisere sitt menneskeverd.

For nu å komme frem til de aktuelle og praktiske konsekvenser, gjør konsilet seg til talsmann for en ærefrykt for mennesket, hvorved hver enkelt betrakter sin neste, hvem han enn er, som «et annet selv», fremfor alt tar hensyn til hans liv og de midler han trenger for å føre en menneskeverdige tilværelse, og vokter seg for å gjøre som den rike mann som unnlot å ta seg av den fattige Lasarus.

Det er særlig kapt påliggende for alle oss mennesker av idag å bli ethvert menneskes neste helt og fullt, det vil si å yde en virkelig tjeneste til hver den vi møter på vår vei: den gamle som ingen tar seg av, den fremmede arbeider som folk ser ned på, den landflyktige, barnet født utenfor ekteskap som lider uforskyldt under en synd det ikke selv har begått, den

(Forts. neste side.)

Det er hygge i en pakke Tiedemanns Gul

—fordi den smaker så godt!

TIEDEMANN'S GUL

LETT MIXTURE

2

FINT SNITT

TIEDEMANN'S TOBAKSFABRIK

PHIVILEGERET 1778

06-242-64

TAKK

til alle de abonnenter som skriver tydelig navn når kontingenten innbetales!
Og vennligst husk å skrive det navn og den adresse som bladet sendes till

ST. OLAV's EKSP.

Akersv. 5, Oslo 1 - Postgiro 20 46 48

(Forts. fra forrige side.)

trengende som utfordrer vår samvittighet fordi han minner oss om Herrens ord: «Alt det dere har gjort mot en av disse mine minste brødre, det har dere gjort mot meg».

Alt det dessuten som strider mot livet, såsom mord i enhver form, folkemord, fosterdrap, barmhjertighetsdrap eller selvmord — alt det som krenker menneskets personlige integritet, såsom lemlestelse, fysisk eller psykisk tortur, forsøk på å øve moralsk tvang — alt det som krenker menneskeverdet, som umenneskelige livsforhold, vilkårlig fengsling, deportasjon, slaveri, prostitusjon, kjøp og salg av kvinner eller barn — uverdige arbeidsvilkår som nedverdiger arbeideren til å bli et profittredskap istedenfor et fritt og ansvarlig individ: Alt dette og andre lignende forhold er forkastelige. De forderver den menneskelig sivilisasjon, men vanærer dem som bærer skylden for uretten langt mere enn dem som lider urett. Og de krenker i høy grad Skaperens ære.

Alle mennesker, skapt i Guds bilde med ånd og sjel, har en felles natur og en felles opprinnelse. Forløst av Kristus, har de også del i et felles kall og en felles guddommelig bestemmelse. Derfor bør deres fundamentale likhet også vinne stadig større anerkjennelse.

ONSDAGSBLIKK - - -

(Forts. fra s. 29.)

trengte ikke psykopater for å massakrere oldinger, kvinner og barn. Heller ikke i Vietnam var det nødvendig å ty til psykopater for å få gjennomført ordren om å utrydde befolkningen i My Lai. Selv med all den veldige avstand — ideologisk og praktisk — mellom nazismen og USA's politikk, kan man i slike massakrer som i Dnjepropetrovsk og My Lai ikke unngå å se en parallell. Og symptomatisk nok er det da også amerikanske aviser og tidskrifter som først trakk denne parallell, ikke våre egne.»

ANDREAS LEGMANN

Alle kan riktignok ikke sies å være like med hensyn til fysisk ydeevne eller intellektuell og moralsk utrustning. Enhver diskriminering som berører fundamentale menneskerettigheter, enten de er sosiale eller kulturelle, knyttet til kjønn, rase, hudfarve, samfunnsstilling, språk eller religion, er ikke desto mindre i strid med Guds plan, og skal derfor overvinnes og fjernes. Det er høyst beklagelig at disse fundamentale menneskerettigheter ennå ikke overalt holdes ukrenket. De krenkes jo når en kvinne ikke får lov til fritt å velge sin mann eller sin livsstand, ikke får lov til å erverve seg den samme utdannelsen og kultur som blir tilstått mannen.

Der finnes berettigede variasjoner mellom menneskene, men det like verd hos alle krever at man søker å oppnå større likhet og menneskelighet i livsforholdene. Altfor stor økonomisk og sosial ulikhet mellom forskjellige individer eller folkeslag innenfor menneskehetens store familie er en forargelse, og den står i veien både for den sosiale likevekt, for rettferdigheten, for menneskeverdet og for den sosiale såvel som for den internasjonale fred.

Både de private og de offentlige institusjoner bør bestrebe seg på å tjene mennesket, dets verd og dets mål, de bør føre en energisk kamp mot enhver sosial eller politisk ufrihet og verne om de fundamentale menneskerettigheter under ethvert politisk styre. Disse institusjoner bør også litt etter litt bringe seg selv i harmoni med de åndelige verdier, som er de høyeste, selv om det kan gå lang tid før de er nådd frem til målet.

MARIKONGREGASJONEN, OSLO

Onsdag 4. februar: Messe i St. Olavs kirke kl. 19.

Deretter samvær i foreningslokalet.
GENERALFORSAMLING.

Alle interesserte damer er velkomne.

De nuværende dyptgripende og hurtige samfunnsendringer tillater ikke at noen, av dovenskap eller av manglende innsikt i det som foregår, nøyer seg med en ren individualisme på det etiske plan. Oppfyllelsen av rettferdighet og kjærlighet krever av den enkelte at han i stadig høyere grad tar hensyn til det almene vel, alt etter sin egen evne og i forhold til de andres behov, og at han støtter og fremmer både private og offentlige tiltak som tar sikte på å bedre menneskenes livsvilkår. Der finnes de som forfekter humane og vidsynte teorier, og allikevel selv lever som om de ikke bryr seg det minste om samfunnets behov. I en rekke land møter man endog enkelte som ikke tillegger den sosiale lovgivning noen vekt. Mange unndrar seg skamløst og ved for-

(Forts. neste side.)

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	} Oslo	
Bispegården		
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke		
Lunden Kloster	} Arendal	
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet		
St. Franciskus Kirke	} Bergen	
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke	} Bergen	
Vår Frue Kirke		
Marias Minde		
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken		
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar		
St. Elisabeth Inst.		} Hammerfest
St. Mikals Kirke		
St. Mikals Prestegård		} Hønefoss
St. Theresia Hosp.		
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	} Lillestrøm	
St. Magnus prestg.		
St. Elisabeths Hosp.	} Tromsø	
Vår Frue Kirke		
Bispegården		
St. Olavs Kirke,	} Trondheim	
Bispegården		
St. Olavs kirke	} Tønsberg	
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:

Oslo 68 34 60 - Service 68 34 66

FASTELAVENSFEST

til inntekt for feriehemmet

«PERSBRÅTEN»

i foreningslokalet, Akersveien 5, Oslo

Lørdag 7. februar kl. 16.30: BARNEAFTEN

Søndag 8. februar kl. 19.30: FOR VOKSNE

Kirkekaffe etter messene.

VELKOMMEN!

Ta venner og bekjente med.

MARIKONGREGASJONEN

SOLIDARITET - (Forts. fra forrige side.)

skjellige former for snyteri de rettferdige skatter og andre ydelser som de skylder samfunnet. Andre viser liten respekt for enkelte sosiale regler, f. eks. helsebestemmelser eller trafikkregler, og de tenker ikke på at de ved sin skjodesløshet setter sitt eget og andres liv i fare.

Det bør stå fast for alle mennesker at de sosiale forpliktelser idag hører med til deres viktigste oppgaver og at de skal oppfylle dem. Jo mer forenet verden blir, desto klarere blir det at oppgavene strekker seg ut over de enkelte grupper og gradvis får en universell ramme. Dette forutsetter at menneskene, individuelt og gruppevis, dyrker moralske og sosiale verdier og lar dem prege samfunnet. Da vil menneskene nemlig med Guds nådes uunnværlige støtte i sannhet fornyes og bli grunnleggere av en ny menneskehet.

For at hvert menneske bedre skal kunne bære ansvaret overfor seg selv og de samfunn han er en del av, må han få en videre kulturutdannelse, og til dette formål bør man ta i bruk de betydelige midler som menneskeheten idag har til sin rådighet. Først og fremst bør utdanning av de unge - uansett deres sosiale opprinnelse - formes slik at den ikke bare

utvikler menn og kvinner med kunnskaper, men også med generøsitet, slik som vår tid så hårdt trenger til.

Men for å kunne nå frem til en slik ansvarsbevissthet, trenger faktisk mennesket livskår som setter det i stand til å fatte sitt eget verd og svare til sitt kall ved å ofre seg for Gud og medmennesker. Menneskets frihet svekkes ofte der hvor folk lider den ytterste nød, som den også forringes der hvor folk gir etter for store livsbekvemmeligheter og lukker seg inne i sin tilfredse isolasjon. Friheten styrkes derimot hos det menneske som påtar seg samfunnslivets selvfølgelige forpliktelser, godtar det menneskelige samkvems mangfoldige fordringer og går inn for å tjene det menneskelige fellesskap.

Derfor bør alle oppmuntres til frivillig å ta sin del av de felles gjøremål. Og den form for statsstyre som lar flest mulig borgere i sann frihet delta i det offentlige styre, fortjener anerkjennelse. Allikevel bør man ta hensyn til den faktiske situasjon i hvert enkelt folk og til nødvendigheten av tilstrekkelig styrke hos de offentlige myndigheter. Men forat alle borgere skal stimuleres til aktivt å delta i samfunnslegemets respektive grupper, må de i disse grupper finne verdier som tillater dem og disponerer dem til å tjene andre.

KORTE NYHETER

Paven sa i en uttalelse nylig at de katolske skolene fortsatt er nødvendige for å gi de som ønsker det en samlet, fullverdig katolsk utdannelse og oppdragelse. Vi må anerkjenne de offentlige skolars innsats og arbeide, men de konfesjonelle privatskoler er nødvendige, også for Kirkens indre styrke, fremhevet han.

Det er hundre år siden Roma ble hovedstad i et samlet Italia, og pavens ønske er at man i jubileumsåret gjennomfører vidtrekkende sosiale tiltak som kan skape menneskeverdige boliger for slumboerne i byens utkanter. Man må bygge skoler, kirker og arbeidsplasser, fremholdt paven for Romas myndigheter under en mottagelse ved årsskiftet.

Islams kultursentrum i Italia rettet i julehelgen et budskap til de kristne og tilbød samarbeide til menneskehetens beste. Kultursenteret uttrykte ønsket om at det nye året vil sikre fred og rettferdighet bl. a. gjennom «en løsning av Palestina-problemet».

Vi kan sikkert hevde at menneskehetens fremtid hviler i de menneskers hender som kan gi de kommende generasjoner noe å håpe på og noe å leve for.

BERGEN		
MØHLENPRIS BAKERI S. Aakre Tlf. 11 616	1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel Bryggen 5 - Loppen - Telefon 11 482 BERGEN	
 Echtes Farvehandel NYGÅRDSGT. 19	HOPSDAL & DAHL A/S Aut. Installatør, Radio- og Utstyrsforretning TORNØEGÅRDEN - BERGEN	K. & J. SOLHEIM Kjøtt - Pållegg - Delikatesser Egen Pølsefabrikk Solheimgt. 25 Tlf. 99 016 Bergen
ERLING KRAGE A/S PRYD- OG BRUKSKUNST Bergen Telefon central 14 110 Telegramadresse: «Kjell»		
 VESTA - HYGEA MED TANKE PÅ FREMTIDEN	 Peter M. KOLDERUP Strandgaten 60 Glass - Porselen - Stentøy	OMEGA URMAKER FINCKELSEN I Nygårdsgaten v/Eldorado og i Sletten Shopping Senter

MARIAHOLM

Kjell Ruyter på Mariaholm skolesenter forteller: Skolesenteret har ennå ledig i 1970 for kurser, retretter, kongresser, møter, weekends, menighetssamling m. v.

Avtale om tid, priser osv. kan gjøres over telefon 20 72 26 (søster Pia) eller på 88 71 00/7261 (Ruyter).

Skolesenterets terminliste for det nye året så slik ut pr. 1. januar:

Januar:

10.—11. januar: Østlandsk Ungdomstreff.

16.—18. januar: Seminar — Bispedømmet.

24.—25. januar: Østlandsk Ungdomstreff.

25.—31. januar: Nordisk Bispekonferanse (foreløbig plan).

Februar:

2.—5. februar: Søsterkongregasjonene, ledermøter.

7.—8. februar: Dominikanernes 3. orden.

13.—15 februar: Akademisk gruppe.

16.—20. februar: Presteretrett.

28. februar—1. mars: Østlandsk Ungdomstreff.

Mars:

14.—15. mars: Østlandsk Ungdomstreff.

25.—30. mars: Ungdomssamling.

April:

18.—19. april: Norske Studenters

Kristelige Forbund.

24.—26. april: Norges Kristelige Ungdomsforbund.

Mai:

18. mai: Søsterkongregasjonene.

23.—24. mai: Generalforsamling i NKKF.

Juni:

21.—30. juni: Norsk Juniorleir.

Juli:

1.—11. juli: Norsk Juniorleir.

19. juli—1. august: Søsterkongregasjonenes sommerseminar.

August:

2.—9. august: Nordisk Sommerskole.

10.—23. el. 28. august: Norsk—Tysk Ungdomssamling (KFG/KJG Essen).

OSLO		
<p>Spesialforretning i RUSTFRITT STÅL For sykehusene</p> <p>KNUT JUUL CHRISTIANSEN</p> <p>Stortingsplass 7 II Tif. 33 36 24 - Oslo Tlfgr.adr.: RUSTRIKNUT</p>	<p><i>Joh. Weydahl</i> 1/2</p> <p>Oslo - Centralb. 68 18 07</p>	<p>KAFFE</p> <p>og HERMETIKK en gros</p>
<p>TÅSEN BOK- OG PAPIR A/S ERLING THORNE</p> <p>Kaj Munks vei 41, Oslo 8 Tif. 23 02 40</p>	<p>THRONSEN & CO. BOKTRYKKERI</p> <p>Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo Telefon 20 40 02 - 20 70 02</p>	
<p>Allslags snekkerarbeid utføres</p> <p>REIDAR MYRVOLD & SØN</p> <p>Gladsvai 23, Grefsen Tif. 21 18 32</p>	<p>C. Tennant Sons & Co. A.s</p> <p>Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94</p>	
<p>Byggevarer - Beslag - Ovner Verktøy - Fliser - Linoleum Tapeter - Farvehandlvarer Kjøkkenutstyr</p> <p>THIIS & CO. A S</p> <p>Haakon VII's gt. 1, Oslo Sentralbord 41 77 30</p>	<p>T. S. JACOBSEN</p> <p>BEGRAVELSESBYRÅ</p> <p>Ullevålsvn. 1 - Oslo</p> <p>Tif. 20 79 06 - 20 79 05 Privat 55 77 87 - 69 43 72</p>	

Gatens sensur?

Vi slipper ikke unna problemet: Den provoserende, kontroversielle filmen. Så voldsomt som de politiske og moralske standpunkter tørner sammen i vår tid, må en vente at de lenge så fredelige kinosalene blir de rene slagmarker. Ellers fornuftige mennesker vakler mellom frihet på lerretet og mer eller mindre kamuflerte sensur- og forbudsønsker. Ikke for «sitt eget», selvfølgelig. For «de andre». Men legger vi de ulike irritasjoner sammen, kan det bli ganske mye av det. Og inkonsekvensene kan bli så flokete at noen må tale frihetens sak — uansett.

Den norske distributøren av den amerikanske krigsfilmen «The green berets», *John Wayne's* forherligelse av U.S.-soldaten i Vietnam, har foreløpig gitt opp. Dermed er kinodirektør *Arnljot Engb* inn-til videre reddet ut av en slem knipe: Han proklamerte uredde at filmen, tross advarsel på advarsel om bråk og opptøyer fra venstre-orienterte kretser, *skulle* vises. Saken kom opp i Oslo bystyre, der blant andre medlemmet *Per Aavatsmark* krevde filmen forbudt, med argumenter som åpner perspektiver langt ut over hva han visst øynet selv. Bystyret endte med en ulle uttalelse av Oslo bys ordfører, som kunne synes å innebære betenkelige innskrenkninger i kinodirektørens handlefrihet og ansvarsområde. Så fant altså importøren ut at en fikk se tiden an — de prinsipielle betenkeligheter kunne ikles de kommersielle. Det er en skinnløsning — «The green berets» blir vel liggende inn-til den er «uaktuell», og så glemt. Lite er visst tapt ved dét — de som har sett den har ikke mye godt å si om den. John Waynes film ville visst ha falt platt til jorden på sin egen dumhet. Men i selve saken er en like langt. Opptøyer, eller trusler om opptøyer, kan altså nå gripe inn i kinoenes oppsetningsplaner. Hva få eller ingen har merket seg er, at Oslo Kinematografer *samtidig* viste en høyst slagkraftig politisk tendensfilm av høy kunstnerisk verdi: Den franske «Z» (anmeldt i «St. Olav» nr. 21, 1969), som bare høstet lovord. Junta-grekere og deres sympatisører er ikke mange nok til å stanse den i en by som Oslo, men saklig sett

OBS: Bestilling på abonnement, annonser, og henvendelser vedrørende adresseforandring, kontingent o.l. bes vennligst rettet til bladets ekspedisjon: St. Olav Bokhandel, Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48.

kunne de — dersom gatens sensur skal aksepteres — ha like sterke grunner for det.

Her er vi inne på et farlig spor. Ensidighet var tidligere noe en nødigg vedkjente seg. Nå gjør somme den til prinsipp: Ikke bare holder de hendene for øynene for ikke å se hva de ikke vil se. De bestemmer suverent på alle *andres* vegne, at det de avskyr skal heller ikke *de* se. Knesetter vi *den* praksis, blir kinoprogrammene diktert av hvem som knuser mest og brøler sterkest. Vi vil ikke ha politiskorte for å komme inn på en kino. Og vi aksepterer ikke at tilfeldige fanatikere setter seg til doms over vår egen dømmekraft.

Meningsløsheten blir visst soleklar dersom vi beveger oss fra det politiske over på det moralske plan. Moralister er fredelige mennesker. Kinodirektøren kan sette lett retusjerte pornofilmer opp i fleng uten at hans vegger blir griset til med maling og hans ruter knust. Det gjør han da også — noen ganger som om det var verdensbegivenheter av første rang. Skal vi tippe at en god del av dem som forlanger «The green berets» forbudt, og vil lage hurlumhei foran kinoen dersom den kommer opp, er de samme som fordrer frihet for «Jag är nyfiken — gul», og klager over de lindrige klippene i sex-scenene der? Det er neppe noen dristig gjetning, og røber en mentalitet vi før fordømte med ordene: «Bare du — ikke jeg!»

Press-gruppene øker presset — det kan det bli blodige neser av. Verre: Selve meningen med at en fra vidt forskjellige innstillinger avfinner seg med hverandre i et felles samfunn, kan bli helt uthult og undergravd. For et samfunn er noe annet enn knivingen om hvilken intoleranse som beholder overtaket.

Her skal akkurat kristne mennesker

tenke seg godt om. I det lange løp finnes det ingen annen effektiv og antagelig sensur enn selv-sensuren. Hva samfunnet finner å måtte verne om av fundamental menneskelighet er samfunnets sak — vi har Storting, lover og filmkontroll til å ivareta dét. Som enkeltmennesker og «ideologiske» grupper har vi ingen annen farbar vei enn frihetens. Ikke bare for Loke. Også for Tor.

brm

LØSSALG AV ST. OLAV

I GRUNDT TANUMS
BOKHANDEL,
UNIVERSITETS-
BOKHANDLENE
I SENTRUM OG PA
BLINDERN

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., D. J. Boers O.F.M.,
Mirjam Knollmüller C.S.J.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene. Kr. 35 pr. år, kr. 20 pr. ½ år. Utlandet kr. 40.

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.